

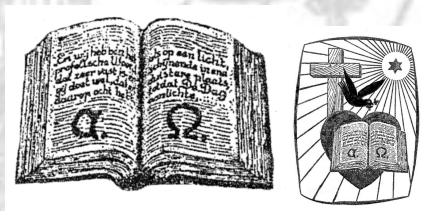
Geachte lezer,

Het verheugd ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: *"Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden .....* (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus Christus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswege de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeert u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat lezen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

Vreemdelingen en bijwoners

Laten we eerst met elkaar lezen: 1 Petrus 2:11-25. *“Geliefden, ik vermaan u als bijwoners en vreemdelingen, dat gij u onthoudt van de vleselijke begeerten, die strijd voeren tegen uw ziel; en dat gij een goede wandel leidt onder de heidenen, opdat zij, nader toeziende op datgene, waarin zij u als boosdoeners belasteren, op grond van uw goede werken God mogen verheerlijken ten dage der bezoeking.*

Onderwerpt u aan alle menselijke instellingen, om des Heren wil: hetzij aan de keizer, als opperheer, hetzij aan stadhouders, als door hem gezonden tot bestraffing van boosdoeners, maar tot lof van wie goed doen. Want zó is het de wil van God, dat gij door goed te doen de mond snoert aan de onwetendheid van de onverstandige mensen, als vrijen en niet als mannen, die de vrijheid misbruiken tot dekmantel voor hun kwaadwilligheid, maar als dienaren Gods. Eert allen, hebt de broederschap lief, vreest God, eert de keizer.

Gij, huisslaven, weest in alle vreze uw meesters onderdanig, niet alleen de goede en vriendelijke, maar ook de verkeerde. Want dit is genade, indien iemand, omdat hij met God rekening houdt, leed verdraagt, dat hij ten onrechte lijdt. Want mag dát roem heten, als gij slagen moet verduren, omdat gij kwaad doet? Maar als gij goed doet en dan lijden moet verduren, dát is genade bij God.

Want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden; die geen zonde gedaan heeft en in wiens mond geen bedrog is gevonden; die, als Hij gescholden werd, niet terugschold en als Hij leed, niet dreigde, maar het overgaf aan Hem, die rechtvaardig oordeelt; die zelf onze zonden in zijn lichaam op het hout gebracht heeft, opdat wij, aan de zonden afgestorven, voor de gerechtigheid zouden leven; en door zijn striemen zijt gij genezen. Want gij waart dwalende als schapen, maar thans hebt gij u bekeerd tot de herder en hoeder van uw zielen”.

De vraag waar we mee willen beginnen is deze: hoe ervaart u zelf uw zijn in deze wereld? Petrus zegt hier in het elfde vers: *“Geliefden, ik vermaan u als bijwoners en vreemdelingen”*; terwijl hij in vers 17 van het eerste hoofdstuk spreekt over *“de tijd uwer vreemdelingschap”*.

Als je ergens een vreemdeling bent, betekent dat, dat je in feite ergens anders thuishoort. We zijn hier echter niet in de eerste plaats vreemdelingen door de moeite, strijd, zorg, verdriet en lijden dat we ervaren, maar vooral omdat we ergens anders thuis horen.

Dat moeten we goed tot ons door laten dringen, anders kunnen we niet begrijpen wat God bedoelt, als hij ons duidelijk maakt, wie en hoe wij zijn in deze wereld.

In Ef. 2:4-6 staat: *“God echter, die rijk is aan erbarmen, heeft, om zijn grote liefde, waarmede Hij ons heeft lief gehad, ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus – door genade zijt gij behouden – en heeft ons mede opgewekt en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus”.*

We hebben dus een plaats in de hemelse gewesten. En om nu duidelijk te maken wat dat betekent, dat wij in feite hemelburgers zijn, moet ik uit de Schrift duidelijk maken dat zij, die behoren tot de Gemeente van de Here Jezus, weten dat de Here Jezus voor hun zonden aan het kruis is gegaan en dat zij de levende Heer in hun hart hebben, en dat zij eveneens weten, dat die Gemeente haar oorsprong heeft in de hemel.

We zouden het zo kunnen samenvatten: de oorsprong van de Gemeente is in de hemel, het heden van de Gemeente is in de hemel en de toekomst van de Gemeente is in de hemel.

In Ef. 3:11 lezen we: *“naar het eeuwige voornemen, dat Hij in Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd”.*

God had een eeuwig voornemen; Hij heeft die Gemeente al uitverkoren voor de grondlegging der wereld. Toen was God dus al met de Gemeente bezig; alleen is die Gemeente een heel lange tijd verborgen gebleven.

Zij is eigenlijk pas geopenbaard op de Pinksterdag en duidelijker nog, toe Paulus het geheimenis van de Gemeente ging verklaren. Ik kan het nog het beste vergelijken met het gezicht dat Petrus had in de stad Joppe, waarvan we lezen in Hand. 11. Petrus zag een laken uit de hemel dalen en toen hij er goed naar keek, zag hij in dat laken allerlei kruipende en viervoetige dieren, wilde dieren en vogels.

Toen hoorde Petrus een stem zeggen: *“Sta op Petrus, slacht en eet”*, maar Petrus protesteert, want daar zijn onreine dieren bij! Maar de stem uit de hemel zegt: *“Wat God rein verklaard heeft, mag jij niet voor onrein houden”!*

Aan Petrus werd hier dus al iets getoond van wat God van eeuwigheid al had besloten: het geheimenis van de Gemeente!

Waar komt de gemeente vandaan? Waar kwam dat laken vandaan? Niet van de aarde, maar uit de hemel. Tot drie keer toe krijgt Petrus het te zien en dan zijn daar die mannen uit Cesarea, die gezonden waren door de hoofdman Cornelius en Petrus gaat met hen mee, want ineens begrijpt hij, dat God hem iets geweldigs heeft getoond. Hij wist nu welke opdracht hij moest vervullen.

Maar, dat laken was ook weer opgetrokken, de hemel in en dat heeft een zeer grote betekenis. In dat gezicht heeft Petrus inzicht gekregen in het geheimenis van de Gemeente: haar oorsprong, haar plaats en haar bestemming! Daarom: vreemdelingschap.

Het gaat zelfs nog een stapje verder, want de hemelse positie, die wij in de Here Jezus hebben gekregen, is niet alleen maar die van hemelburgerschap, maar die betekent ook nog, dat God ons een plaats heeft gegeven in het gezin van God. En zo mogen wij God onze Vader noemen en Jezus schaamt zich niet ons Zijn broeder en zuster te noemen!

Waarom heeft God ons die plaats gegeven? Omdat Hij de Hemelse is, Hij wil ons brengen tot de bestemming, waartoe Hij ons heeft gemaakt. Hij heeft ons toch gemaakt naar Zijn beeld en gelijkenis? Hoewel wij dat beeld drievoudig verloren zijn: naar geest, ziel en lichaam, heeft God de bedoeling om ons in de Here Jezus te herscheppen tot we weer Zijn beelddragers zijn.

Nu kunnen we er meteen al iets van begrijpen, waarom we hier vreemdelingen zijn. Omdat de mensen, die op aarde leven en niet tot de nieuwe mens herschapen zijn, nog steeds in vijandschap met God leven. Allen, die tot het gezin van God behoren, leven dus ook in een verhouding van vijandschap met hen, die op de aarde wonen. Ik wil proberen het u wat duidelijker te maken.

Stel dat de Here Jezus gisteren zou zijn gekruisigd en dat u erbij zou zijn geweest, u, als kind van God. Dat u ook die schreeuw had gehoord: kruisigt Hem, kruisigt Hem! En dat U ook de haat in de ogen van die mensen had gezien. Zou u dan vandaag met diezelfde mensen als vrienden kunnen omgaan?

Als wij vreemdelingen en bijwoners zijn, moeten wij er ons goed van bewust zijn waar ons thuis is en hoe wij ons hier in deze wereld te gedragen hebben.

Mag ik u eens even terugvoeren naar Abraham. Abram had aanvankelijk een thuis: Ur der Chaldeeën, waar zijn familie woonde. God echter sprak tot hem: Abram, ga van hier weg en trek naar het land, dat Ik je wijzen zal. Abram gehoorzaamt en later lezen we, dat Abraham in Kanaän leeft als vreemdeling en bijwoner. Waarom deed hij dat?

Want in dat nieuwe land had hij geen plekje, geen centimeter grond, dat hij het zijne kon noemen. Daarom is Abraham in praktische zin een goed voorbeeld om te kunnen begrijpen wat vreemdeling en bijwoner betekent.

Van Abraham lezen we niet alleen, dat hij van God de belofte ontving, dat zijn nageslacht het land Kanaän eenmaal zou bezitten, maar hij wordt ons ook geschilderd als een vreemdeling en bijwoner, omdat hij een beter vaderland verwachtte, d.w.z. een hemels vaderland.

Er wordt gesproken van een stad met fundamenten, waarvan de Here Jezus de Bouwmeester is. In geloof zag hij vooruit en aanvaardde dat vreemdelingschap, omdat hij het betere had te verwachten. Waarom zijn we hier vreemdelingen op aarde? Omdat we een betere verwachting hebben, omdat we straks een beter tehuis hebben.

Het laken werd weer opgenomen in de hemel en zo staat er van ons geschreven, dat er een moment zal aanbreken, waarop we in een oogwenk worden weggevoerd, de Here tegemoet in de lucht naar onze bestemming.

We moeten echter niet denken, dat die hemelse positie zo iets is als een luchtkasteel, dat een Christen zichzelf bouwt om de wereld te ontvluchten. We kennen in het verleden mensen, die zich uit overtuiging terugtrokken in een klooster, of die ergens in afzondering gingen leven. Maar dat heeft God nooit bedoeld! Wij zijn niet van de wereld, maar wel in de wereld!

In die wereld leven en in die wereld beantwoorden aan Gods doel kunnen we alleen, wanneer we verstaan dat we vreemdelingen zijn. Daarom noemt Petrus ons zo. Eigenlijk is het woord "vreemdeling" niet zo mooi als dat woord dat de Duitse taal hier heeft, nl. "Fremdkorper".

Wanneer bij iemand operatief een orgaan van een ander in het lichaam wordt geplaatst, gaat het er altijd om of dat lichaam het vreemde orgaan, dat Fremdkorper niet weer afstoot. Dat kan namelijk gebeuren.

Zo zijn Gods kinderen in deze wereld ook van die Fremdkorpers. De Bijbel zegt: iets wat niet van deze wereld is, kan de wereld ook niet lief hebben, kan de wereld niet koesteren, omdat het er niet in past.

Ook de Here Jezus kwam als zo'n Fremdkorper in deze wereld. De Zijnen hebben Hem niet aangenomen, wij willen niet dat deze koning over ons is! Dus werd Hij uitgestoten: kruisigt Hem, weg met Hem!

Als we ons buigen voor de Here Jezus en Zijn eigendom zijn geworden, kan het niet anders of we worden ogenblikkelijk met Hem Fremdkorper en met Hem uitgestoten. "Zoals zij Mij gehaat hebben, zullen zij u ook haten".

Toch trok Hij zich niet terug uit de wereld, Hij ging niet op een eenzame plaats zitten, Hij kroop niet weg in een hoekje. Alle tegenstand en haat heeft Hij verdragen, opdat u en ik gered zouden worden.

De Here Jezus heeft ons nu al - en daar leg ik heel erg de nadruk op, want anders kunnen we nooit begrijpen wat we nu verder willen overdenken - gezet in de hemelse gewesten. Er staat niet: Hij zal ons zetten in de hemelse gewesten, maar er staat: Hij heeft ons een plaats gegeven. Dat is voltooide tijd.

U vindt dat in Ef. 2:5. "ons, hoewel wij dood waren door de overtredingen mede levend gemaakt met Christus, - door genade zijt gij behouden".

Waarom is dat nu zo belangrijk? Omdat het bij de uitdrukking "hemelse gewesten" niet in de eerste plaats gaat om een plaatsbepaling, maar om een karakter aanduiding. Wij moeten weten wat het betekent hemelburgers te zijn.

Als we niet weten waar ons werkelijk thuis is en hoe we met onze familie moeten omgaan, hoe onze positie daar is, hoe zullen wij ons dan hier in deze wereld weten te gedragen zoals Hij, die uit dat hemelse tot ons gekomen is om ons te laten zien wat het hemelse inhoudt.

Alleen als we ons daar weten, kunnen we ook wandelen in de hemelse gewesten, nu al, hier op aarde en kunnen we ook standhouden, want in de hemelse gewesten vindt een hevige strijd plaats. U vindt dat allemaal in de Ef. brief.

Satan moet helemaal niets hebben van een Christen, die zich bewust is van zijn hemelse positie. Als die Christen nu maar wereldgelijkvormig is, dan mag hij zich gerust Christen noemen, maar een Fremdkorper moet er uit!

Het is geweldig, dat de Heer ons Zelf waarschuwt dat het ogenblikkelijk zal gebeuren, wanneer we ons die hemelse positie bewust worden. Dan valt satan aan, maar Jezus zegt: *“Ik geef je de wapenrusting Gods om stand te kunnen houden. Je hoeft er niet bang voor te zijn”*.

Sommige gelovigen vrezen het, ze vrezen het zozeer, dat ze zeggen: laat ik maar zorgen dat ik niet te veel opval als Fremdkorper, dan heb ik er ook niet zoveel last van. Vandaar dat Petrus zegt: *“Ik vermaan u als bijwoners en vreemdelingen”*. Daar begint hij mee. Hij stelt als het ware ogenblikkelijk vast, wie we hier in deze wereld zijn.

Ik wil u nog even iets laten zien van wat het betekent, dat we huisgenoten van God zijn.

U vindt dat in Ef. 2:19. *“Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods”*. Het wil zeggen, dat God onze Vader is.

Dat de Here Jezus Zich niet schaamt ons Zijn broeders te noemen vindt u in Hebr 2:11. *“Want Hij, die heiligt, en zij, die geheilgd worden, zijn allen uit één; daarom schaamt Hij Zich niet hen broeders te noemen”*.

God wil ons nu al van die onnaspeurlijke rijkdom van de Here Jezus laten genieten. Als het goed is in een gezin met vader, moeder en kinderen, zijn de kinderen graag thuis. Dan is *“thuis”* een begrip van veiligheid.

Dan voelen de kinderen zich thuis zeker, daar hoeven ze niet bang te zijn, daar is het goed om te zijn. Daar is de gemeenschap tussen ouders en kinderen, tussen broers en zusters.

Nu zegt het Woord van God, dat wij geroepen zijn tot gemeenschap met de Vader en de Zoon, maar ook tot gemeenschap met elkaar. Daar heb je dan het huisgezin!

Wanneer je gemeenschap hebt, betekent dit, dat je iets gemeenschappelijk hebt. Wat bindt in een huisgezin de gezinsleden onderling aan elkaar? In de allereerste plaats de band der liefde. De vader heeft de Zoon lief. Heeft u ook de Zoon lief? Dan heeft u gemeenschap met de Zoon.

Ziet u hoe hecht die banden met elkaar zijn vervlochten? Als wij vertoeven in de hemelse gewesten en gemeenschap met de Vader en met de Zoon en met elkaar beoefenen, dan zijn we in blijdschap, in vrede, in liefde met elkaar verbonden.

Dan is daar het werkelijke hemelse leven; dan worden we intens blij en gelukkig. Dat sterkt ons telkens opnieuw. Daarom is het zo belangrijk, dat we die gemeenschap niet ontlopen maar haar zoeken, dat we die gemeenschap beoefenen, dat we de Vader gaan prijzen en dan stemt de Zoon ermee in.

Dan voelen we ons opgenomen in de gemeenschap van de lofprijzing tot de Vader. Als wij de Here Jezus gaan grootmaken om wat Hij gedaan heeft, stemt de Vader daar volkomen mee in, omdat Hij de Zoon eert. Dat zijn kostelijke dingen, dat is brood voor het hart, daar kunnen we niet buiten. En vanuit die rijkdom is het mogelijk hier de tijd van onze vreemdelingschap te leven.

Wat heeft Abraham gedurende de tijd van zijn vreemdelingschap steeds voor ogen gehouden? Het Vaderland, het Thuis! Maar wij ontvangen als het ware nog meer dan Abraham, want God laat ons zien, dat wij nu al in de hemelse gewesten zijn.

Anderzijds zijn we op weg er naar toe en die reis leidt ons, zoals de Bijbel zegt, door een woestijn. Het is te vergelijken met de woestijnreis van de Israëlieten. Voordat ze aan die reis begonnen, was er een moment van scheiding geweest, een absolute scheiding tussen het land Egypte dat ze moesten verlaten, en de woestijn waardoor ze moesten trekken.

Daar was ook de doorgang door de zee geweest (geloofsdoop). Zo is er voor ons eerst de afscheiding van de wereld; het kruis van Christus maakt scheiding tussen mij en deze wereld. Ik ben aan de wereld gekruisigd en de wereld is aan mij gekruisigd. Dan moeten we nooit terugverlangen naar die wereld, want dat is erg gevaarlijk voor onze ziel, daar kom ik straks nog op terug.

God wil ons tijdens de woestijnreis de hemelse rijkdommen tonen en ons daar deel aan laten krijgen, ervan doen genieten. Niet alleen voor onszelf, maar vooral tot eer van God. U vindt dat in Ef. 2:7. *“om in de komende eeuwen de overweldigende rijkdom Zijner genade te tonen, naar Zijn goedertierendheid over ons in Christus Jezus”*.

God wil Zichzelf in u en mij verheerlijken. Weet u wat er gebeurt als wij wandelen in de hemelse gewesten, in gemeenschap met God en Zijn Zoon? Dan wordt nu al aan de overheden en machten in de hemelse gewesten bekend gemaakt, de geweldige wijsheid van God, doordat wij onze positie innemen.

Bij wie zou het ooit opgekomen zijn, dat een nietig en zondig klein mens zou worden opgenomen in het huisgezin van God. God heeft dat gedaan, opdat wij zouden zijn tot lof van Zijn heerlijkheid; daarin wordt Gods wijsheid verkondigd.

Voor het mensen verstand is het niet logisch om iets wat niets is, te maken tot een bewoner van het hemelse huis. Om hetgeen helemaal niet in tel is tot zo'n geweldige hoogte te verheffen.

Wij moeten gaan begrijpen, dat Gods wijsheid uit de hemel is en volstrekt niets te doen heeft met aardse wijsheid. Het is voor het logisch denkend menselijk verstand niet te verstaan, het is onbegrijpelijk.

Als God in Zijn genade tot mij, nietig klein mensje, zegt: “in Mijn genade haal Ik jou eruit en stel je op Mijn hoogte”, dan is dat zo iets goddelijks, zo iets van de Alwijze, dat zelfs de hemelse machten, die toch wel iets van Gods majesteit en kracht in de schepping gezien hebben en die toch echt in God geloven en voor Hem sidderen, gaan zien wie God nu werkelijk is. Zo worden ze met stomheid geslagen. Zo zijn wij tot lof Zijner heerlijkheid. Als er iets is, wat satan zou willen verhinderen, dan is het dat wel.

Daarom trekt hij ten strijde, maar hij kan de overwinning niet behalen, omdat er iemand voor ons is uitgegaan, die de weg heeft bereid. Want hoe zijn wij in de hemelse gewesten geplaatst? In CHRISTUS JEZUS!

Hij heeft als de grote overwinnaar van Golgotha, Zijn voet daar gezet. De Here Jezus heeft Zijn doorboorde voet gezet in de hemelse gewesten, zodat satan daar een overwonnen vijand is. Dat wil niet zeggen, dat hij niet meer tegen ons ten strijde trekt, maar hij kan nooit meer overwinnen; hij zal echter trachten te behouden, wat hij behouden kan.

Zoals Rachab tegen de verspieders zei: “wij weten wie met jullie is, we hebben gehoord hoe het Egypte is vergaan, zij verdronken in de zee door de God van Israël! En daarom wil ik aan de kant van die God staan; als ik tegen Hem ben, zal ik vergaan”!

Dat was nog slechts een afschaduwing van wat daarboven in de hemelse gewesten voor strijd plaats vindt. De Here Jezus is in het rijk der duisternis doorgedrongen en heeft daar de sterke verslagen, Hij heeft de sterke gebonden. Daarom mogen wij de positie innemen, die Hij ons aanwijst.

Wanneer Jozua weer een stuk land had veroverd, wees hij steeds de Israëlieten hun plaats aan: deze stam hier en die stam daar. En oh, wee, wanneer die Israëlieten dan het hun toegewezen land niet bezetten, er ging wonen en er hun huizen niet bouwden!

Dan zouden de vijandelijke volkeren ogenblikkelijk weer zijn teruggekomen om hun land weer terug te nemen. Het komt er dus op aan, dat we de positie innemen, die God ons wijst. Dat stuit op tegenstand, ja, maar we kunnen standhouden, want we hebben de wapenrusting van de Heer!

Als we nu in dat beeld eens gaan denken, aan wat dat betekent voor de praktijk van ons dagelijks leven. Want het heeft verstrekkende gevolgen. Ik zal er u enkele lijnen van aangeven, u moet het zelf verder uitwerken.

Weet u wat het betekent binnen de gemeente van de Here Jezus Christus te zijn? We beginnen eerst in het huisgezin, want daar betekent het. Daar vallen de verschillen weg. U kunt het lezen in Ef. 2:11-22. *“Bedenkt daarom dat gij, die vroeger heidenen waart naar het vlees, en onbesneden genoemd werdt door de zogenaamde besnijdenis, die werk van mensenhanden aan het vlees is, dat gij te dien tijde zonder Christus waart, uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte, zonder hoop en zonder God in de wereld. Maar thans in Christus Jezus zijt gij, die eertijds veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van Christus.*

Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft, doordat Hij in zijn vlees de wet der geboden, in inzettingen bestaande, buiten werking gesteld heeft, om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen, en de twee, tot één lichaam verbonden, weder met God te verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft.

En bij zijn komst heeft Hij vrede verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren; want door Hem hebben wij beiden in één Geest de toegang tot de Vader. Zo zijt gij dan geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen en huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een tempel, heilig in de Here, in wie ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest”.

In de gemeente is er geen verschil meer tussen Jood en heiden. Daarom kreeg Petrus dat gezicht, waarin God wilde aantonen: het is Mijn heerlijke wijsheid, je dient te tonen wat Ik met de gemeente heb bedoeld.

In het natuurlijke aardse leven staan die verschillen altijd lijnrecht tegenover elkaar. Als ze al eens even wegvallen, is het altijd een zgn. monsterverbond. In de haat tegen de Here Jezus waren Jood en heiden eensgezind samen bezig om de Here Jezus te kruisigen: Toen konden Herodes en Pilatus samen gaan. Toen was heel die verdeelde Joodse wereld, Farizeeën en Sadduceeën, verbonden in één haat: Kruisigt Hem!

Maar toen de Heiland eenmaal gestorven was, viel de zaak weer uiteen, dat hield geen stand. Als God echter komt met Zijn hemelse schepping, in Zijn hemelse wijsheid, dan scheidt Hij een zo kostelijke eenheid, dat de verschillen totaal wegvallen, ten minste . . . als wij onze hemelse positie willen innemen. Daar komt het dus op aan.

En dat kunnen we alleen, als we werkelijk door de Geest van God wedergeboren kinderen van God zijn. Als we de Geest niet hebben, kunnen we de geestelijke dingen niet verstaan. Dan is het in onze ogen dwaasheid en gaan we menselijk redeneren; hoe kan dat nu? En dan houdt alles op.

Als de Israëlieten hadden gezegd: hoe moet het nu met al die Kanaänieten, dan hadden ze nooit de overwinning behaald.

Uit hun puur menselijk redeneren kwam voort, dat tien van de twaalf verspieters zeiden: het kan niet, dat is veel te moeilijk, daar kunnen we niet aan beginnen. Ja, God heeft wel gezegd, dat we die positie moeten innemen, maar er wonen daar reuzen, waar we niet tegenop kunnen.

Zo gaat het, wanneer we ons verstand laten redeneren. Want het hemelse is immers niet met dit verstand van ons te verstaan! Dat kan alleen maar verstaan worden, als ons verstand verlicht wordt door de Geest van God.

Dan gaan we die kostelijke dingen zien, die we weliswaar niet begrijpen, maar die toch zo heerlijk tot ons komen als de werkelijkheid van God Zelf, zodat we kunnen begrijpen hoe wij in die positie mogen wandelen, hoe we in die positie kunnen standhouden, en hoe we ons in die positie mogen bewegen.

Daar is het God om te doen. We kunnen God niet na rekenen, maar we moeten de goddelijke principes van het hemelse onderkennen. Daaruit kan je de hele dag leven. Als we de hemelse positie innemen, kan God op hemelse wijze laten zien, dat we achter Hem aan mogen wandelen. Dat is wandelen op overwinnaars grond en dat moeten we elke keer opnieuw weer leren.

Als God ons de weg heeft getoond, wil Hij ook dat wij die hemelse positie innemen, in geloof. Dat is dan niet te rijmen met ons menselijk verstand, want dat zegt ons direct: dat kan je niet doen, dat is veel te gevaarlijk, het is onverantwoord om dat te doen!

Begrijpt u, dat we met ons menselijk redeneren God zo maar voor de voeten kunnen lopen, omdat we onze hemelse positie niet meer zien? God wil zo graag, dat we ons in het dagelijks leven steeds bewust zijn van dat heerlijke, dat hemelse en dat we die hemelse lijnen doortrekken in ons dagelijks leven. Het gaat om de wijsheid van God. Misschien is het goed, daar toch samen nog een enkel vers over te lezen .

In Ef. 4:7-12 staat: *“Maar aan een ieder onzer afzonderlijk is de genade gegeven, naar de mate, waarin Christus haar schenkt. Daarom heet het: opgevaren naar de hoge voerde Hij krijgsgevangenen mede, gaven gaf Hij aan mensen. Wat betekent dit: Hij is opgevaren anders dan dat Hij ook neergedaald is, Hij is het ook, die is opgevaren ver boven alle hemelen, om alles tot volheid te brengen. En Hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars, om de heidenen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus“.*

Ziet u de verbinding tussen het aardse en het hemelse? Dat we op aarde wandelen in hemelse zin. Hij is nedergedaald, maar Hij is ook opgevaren. En Hij heeft gaven gegeven. Dat is het goddelijk principe van het laken dat uit de hemel kwam en waarin Hij Zelf Zijn gemeente heeft gevormd. Laat Hem Zijn gang maar gaan, dan komt het goed.

Ik wil u nog iets anders laten zien. Wij zijn hier bedoeld om op aarde het hemelse te openbaren. Niet de hele aarde kent de hemelen. Toen de Here Jezus op aarde kwam, was Hij het, die de hemel openbaarde. Hij liet zien wat Gods principes waren.

Thans wil de Here Jezus, nu hij niet meer zichtbaar op aarde is, het hemelse tonen in Zijn kinderen. Hij wil het in u en mij laten zien, maar dat kan alleen als we niet meer leven naar de oude mens, doch de nieuwe mens hebben aangedaan. En dat nieuwe aandoen heeft direct consequenties voor ons persoonlijk gedrag.

U kunt daar heel wat over lezen in Ef. 4 in de verzen 25 -30. *Legt daarom de leugen af en spreekt waarheid, ieder met zijn naaste, omdat wij leden zijn van elkander. Geraakt gij in toorn, zondigt dan niet: de zon mag niet over een opwelling van uw toorn ondergaan; en geeft de duivel geen voet. Wie een dief was, stele niet meer, maar spanne zich liever in om met zijn handen goed werk te verrichten, opdat hij iets kan mededelen aan de behoeftige. Geen liederlijk woord kome uit uw mond, maar als gij een goed (woord) hebt, tot opbouw, waar dit nuttig is, opdat zij, die het horen, genade ontvangen. En bedroeft de heilige Geest Gods niet, door wie gij verzegeld zijt tegen de dag der verlossing”.*

Het heeft te maken met onze handel en wandel te midden van deze wereld. Laten we het gezin eens nemen. Als we een huwelijk inzegenen, spreken we zo graag uit Ef. 5, waar ons het gezin wordt getoond zoals God het bedoelt.

Maar elke keer als we dat lezen, mogen we niet vergeten, dat het er staat in verband met het hemelse. Het huwelijk is een afschaduwing van de verhouding tussen de Here en Zijn gemeente en dat is het hemelse.

Begrijpt u nu, dat heel veel mensen op deze aarde het huwelijk verwerpen zoals het in Ef.5 geschreven staat? Ik zou haast zeggen: ze kunnen niet anders, want ze verstaan het hemelse niet, ze kunnen het niet begrijpen.

Als we nog naar de wet trachten te leven, komen we in moeite en last. Dan gebeurt het, dat de man zegt tegen de vrouw: jij moet onderdanig zijn, want zo staat het in de Bijbel. Zo slaat men elkaar met de wet om de oren. Maar zo is het nooit bedoeld.

De Heer heeft bedoeld in Zijn goddelijke wijsheid in het gezin te tonen hoe de verhouding is tussen de Here Jezus en de gemeente. En dat is een liefdes verhouding. Als de Here Jezus iets van u vraagt, antwoordt u dan: ja, dat moet ik wel doen, want U bent het Hoofd? In dat geval handelt u naar de wet. Maar als u antwoordt: graag, Here, want ik heb U lief . . . , dan kost het geen enkele moeite.

Dat is het hemelse principe en dat wil God tonen in ons gezinsleven. Dat moet de wereld rondom ons kunnen zien. Dan zal die wereld wel zeggen: wat bespottelijk ouderwets, maar als ze gaan zien hoe de liefde in dat gezin heerst, hoe de Here Jezus daar gediend wordt, hoe de kinderen in dat gezin hun ouders niet alleen gehoorzamen omdat het moet, maar omdat ook zij de Here Jezus lief hebben. Dan kun je het beleven dat mensen vragen: Hoe krijg je dat toch voor elkaar?

En dan kun je antwoorden: ik heb ze bij de Here Jezus gebracht en omdat ze daar zijn, is er genade in ons gezin. Het is iets van de hemel, dat ons toestroomt in heerlijkheid. Zo is het ook met dat huwelijk, de verhouding tussen man en vrouw. Zo is het ook met de maatschappij. Het staat er allemaal hoor en u kunt het lezen in Ef. 6.

Ik wil nu nog wel even met u samen dat gedeelte lezen, dat op de maatschappij slaat. Ef. 6:5-7. *“Slaven, wees uw heren naar het vlees gehoorzaam met vreze en beven, in eenvoud van uw harten, als aan Christus, niet met ogendienst, als mensen behagers, maar door als slaven van Christus de wil Gods van harte te doen, en bereidwillig dienstbaar te zijn als aan de Here en niet aan mensen”.*

Ik weet, dat er mensen zijn, die hun verstand weer laten werken en zeggen: hoe kan hij dat nu zeggen? Slavernij is toch uit de boze, dat kan toch helemaal niet? Maar Paulus praat helemaal niet over slavernij, dat is helemaal niet in het geding. Hij laat het hemelse principe zien, want dat is onze opdracht.

Weet u, dat er in de hele Bijbel geen enkele politieke uitspraak te vinden is? U kunt zolang zoeken als u wilt, u vindt er geen. Al werd de Here Jezus een aantal keren uitgedaagd om een politieke uitspraak te doen, Hij deed het niet! Dat is iets om over te denken.

Er wordt wel gezegd, dat de eerste gemeente zo erg bezig was met de komst van de Here Jezus. Dat is in deze tijd, waar Zijn komst nabij is, wel iets om over na te denken. Want waar ging het de Here Jezus om?

Om te laten zien, dat Hij van een andere orde is, dat Hij van boven is. Hij wilde het hemelse principe laten zien in deze wereld, die van God vervreemd is. Omdat hemelse te openbaren heeft Hij ons gevraagd om in elke situatie van elke dag dat hemelse principe te volgen. Zo zegt Hij, dat wij niet alleen de goede meesters moeten gehoorzamen, niet alleen aan de goede overheid moeten gehoorzamen, maar ook aan de slechte.

In de gehoorzaamheid aan God, zit de gemeenschap met God verborgen. Als we niet gehoorzaam zijn, is het kanaal van de gemeenschap verstopt. God wil zo graag gemeenschap met ons, daarom wil Hij niet dat wij wortel zetten in deze wereld en ons in dat wereldse systeem gaan vergelijken met de mensen van deze wereld en ons conformeren aan deze wereld.

Hij wil, dat wij ons uitstrekken naar Hem en dat we Zijn wijsheid in ons leven tot openbaring laten komen. Alleen daaraan heeft de wereld behoefte. Dat realiseert men zich niet, maar het is zo. Wat is het belangrijkste om te doen?

Waar hebben we onze tijd voor nodig? Het is een hemels principe om de geweldige wijsheid van God te openbaren in ons doen en laten, in ons spreken met de mensen. Dat kost strijd, maar we strijden niet tegen vlees en bloed. 2 Cor. 10:3. *“Want al leven wij in het vlees, wij trekken niet ten strijde naar het vlees”*.

In 1 Petr. 2:9 staat dat we aan de ene kant leed verdragen, dat we ten onrechte lijden. Dat is een hemelse principe, dat heeft de Here Jezus ook gedaan. Zo kwam de Heiland, Hij deed goed, Hij genas, Hij zegende en troostte en hielp. En wat heeft Hij eronder geleden.

En dat alles in afwachting van de openbaring van de heerlijkheid. Het is de bedoeling dat wij Gods Naam verheerlijken door ons te onthouden van het vleselijke, dat onze ziel bedreigt, en ons toe te leggen op dat getuigenis, dat uitgaat van de vreemdeling. Als onze geest behouden is door geloof in de Here Jezus Christus, dan wil de Here ook onze ziel behouden.

De Here Jezus vraagt of wij het hemelse principe laten heersen over onze ziel, of wij onze ziel, onze ik verlangens willen verloochenen en in de dood van de Here Jezus geven. Dan zegt Hij, zul jij je leven vinden.

Weet u wat we dan vinden? De verzadiging van onze zielsverlangens in harmonie met de Here Jezus Christus. Als we in de wil van God zijn, wordt onze ziel op een geweldige manier verzadigd. Mijn ziel maakt groot de Here!

God heeft zoveel van Zijn rijkdommen te geven! We mogen zingen om de Heer te loven en te prijzen. De Heer heeft nooit gezegd: schakel het gevoel maar uit, schakel je verstand maar uit, schakel je wil maar uit. De Heer heeft gezegd: geef ze over in Mijn dood, dan zal Ik ze volgens het hemelse principe laten werken als in de nieuwe mens.

“Heer, nu begrijp ik het een beetje. Ik versta, dat U een hemelse weg hebt, die zo heerlijk is. Al kan ik het met mijn verstand niet verklaren, ik vind het heerlijk, om dat verstand in dienst te stellen van Uw openbaring”. Dan krijgen we verlichte ogen des harten. Dan gaan we zien, welke hoop Zijn roeping wekt. Dan zegt de Heer: houd je oog gericht op Jezus, de Leidsman en Voleinder van het geloof.

Laten we nog even lezen Hebr. 12:1-3. *“Daarom dan, laten ook wij, nu wij zulk een grote wolk van getuigen rondom ons hebben, afleggen allen last en de zonde, die ons zo licht in de weg staat, en met volharding de wedloop lopen die voor ons ligt. Laat ons oog daarbij alleen gericht zijn op Jezus, de Leidsman en voleinder van het geloof, die om de vreugde, welke voor Hem lag, het kruis op Zich heeft genomen, de schande niet achtende, en gezeten is ter rechterhand van de troon Gods. Vestig uw aandacht dan op Hem, die zulk een tegenspraak van de zondaren tegen Zich heeft verdragen, opdat gij niet door matheid van ziel verslapt”*.

Laten we wandelen in het spoor van het geloof, waarvan de Bijbel zegt, dat het de ziel behoudt. Dan zal die ziel tot verzadiging toe gelaafd worden in de gemeenschap met Hem, die onze Koning en Here is. Laten we Hem daarvoor loven, prijzen en danken!

“Uw woord is mij een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad”. Dat zal voor ons allemaal wel gelden. Ik denk, dat u het Woord van God ook lief gekregen hebt, sinds u verlost bent mede door het Woord, door het geloof in dat Woord.

We willen dat Woord nu openslaan bij Hebr. 11:13 enz.: *“In geloof zijn deze allen gestorven zonder de beloften verkregen te hebben. Slechts uit de verte hebben zij die gezien en begroet, en ze hebben beleden, dat ze vreemden en bijwoners waren op aarde.*

Die zulke dingen zeggen, geven te kennen, dat zij een vaderland zoeken, en als er gedachten geweest waren aan het vaderland, dat ze verlaten hadden, zouden ze gelegenheid gehad hebben terug te keren. Maar nu verlangen zij naar een beter, dat is een hemels vaderland. Daarom schaamt God Zich voor hen niet hun God te heten. Want Hij heeft hun een stad bereid”.

Als er staat *“in geloof zijn deze allen gestorven”*, dan moeten we weten wie *“die allen”* zijn, nl. Abraham, Sara, Isaäk, Jacob, trouwens ook Noach, Henoch en Abel. Die zijn in geloof gestorven zonder de belofte verkregen te hebben.

God had hen een belofte in het hart gegeven, die niet direct betrekking had op deze aarde, maar op de hemel. En nu beleden zij, dat ze vreemdelingen en bijwoners waren op de aarde. Belijden wij dat ook? *“ik ben een vreemdeling, ik ben nog niet thuis”*, zegt een lied.

Het gaat er niet om hoe u thuis leeft, of u werkloos bent of werk heeft; het gaat erom of we vreemdelingen op deze aarde zijn. Deze aarde is een vreemd gebied voor ons geworden. Het is eigenlijk wonderlijk, want we zijn hier toch geboren en getogen, en onze kinderen leren op school hoe ze hier op aarde moeten leven.

En toch had Abraham zijn vaderland Ur der Chaldeeën verlaten en God had hem naar Kanaän geleid, door allerlei beproevingen en moeite heen. Als hij sterft weet hij dat hij toch al die tijd een vreemdeling is geweest op aarde. Een bijwoner wil eigenlijk zeggen, zoets als een logé; als je ergens logeert, weet je dat het je thuis niet is. Je bent dankbaar voor alles wat je daar geniet, maar je blijft gast.

Die gedachte is vooral in onze tijd van bijzonder belang, want de toestand in de wereld helpt ons een handje om ons bewust te worden van het feit, dat we echte vreemdelingen zijn. De wereld laat het ons de laatste tijd duidelijk merken ook, ook in ons vrije Nederland, dat we er eigenlijk niet bijhoren. Zodra men merkt dat je een Bijbelgetrouw christen bent, behoort je er niet meer bij, en dat komt zelfs ook voor onder christenen en in kerken en kringen. Het geldt voor ons allemaal.

We zijn kinderen van Abraham als we gelovigen zijn. In Hebr. 13 gaat het over Oud Testamentische gelovigen, maar ook in de Nieuw Testamentische tijd wordt het zo uitgedrukt.

De apostel Petrus schrijft in zijn eerste brief het volgende 1 Petr. 2:11. *“Geliefden, ik vermaan u als bijwoners en vreemdelingen, dat ge u onthoudt van de vleselijke begeerten, die strijd voeren tegen uw ziel. En dat ge een goede wandel leidt onder de heidenen, opdat zij, nader toeziend op datgene, waarin ze u als boosdoeners belasten (daar heb je die vreemdheid weer), op grond van uw goede werken, God mogen verheerlijken ten dage van bezoeking”*.

Ook de N.T. christenen zijn vreemdelingen. Een van de allergrootste zendingen, de apostel Paulus, heeft dat heel diep gevoeld. Hij schrijft in 2 Cor. 5:6. *“Daarom zijn we te allen tijde vol goeden moed, ook al weten wij, dat, zolang wij in het lichaam ons verblijf hebben (zolang we op aarde leven) ver van de Here in de vreemde zijn. Want we wandelen in het geloof, niet in aanschouwen, maar we zijn vol goede moed en we begeren temeer ons verblijf in het lichaam te verlaten en bij de Here onze intrek te nemen. Daarom stellen wij er een eer in hetzij thuis, hetzij in de vreemde, Hem welgevallig te zijn”*.

Het zijn wonderbare woorden, maar het gaat er om of we ze voor Gods aangezicht in waarheid kunnen naspreken. *“daarom begeren wij temeer ons verblijf in het lichaam te verlaten en bij de Here intrek te nemen”*.

Nu kan ik best begrijpen, dat iemand denkt: dat geldt dan voor de ouderen, maar ik heb mijn leven nog voor me en ik begeer helemaal niet mijn verblijf in het lichaam te verlaten en bij de Here mijn intrek te nemen. En toch, als je een kind van God bent, zit het er toch al in, ben je er helemaal niet vrij van en dat merk je ook in het dagelijks leven, totdat het zover komt, dat je het als een werkelijkheid gaat ervaren.

We zingen wel eens: *“Nader mijn God, nader tot U, o Heer, ik ontvlid al wat het leven mij zonder U biedt”*. Dat is nogal wat: Wat biedt het leven zonder de Here Jezus ons? Sommigen zeggen: heel wat, waarvan ik elke dag kan genieten. En dan mijn verblijf in het lichaam verlaten, zomaar omdat ik hier vreemd zou zijn, wel neen.

Ik wil naar huis, naar de Here Jezus. Ja, dat zeggen we op ons sterfbed, je leest het wel eens in advertenties; hij of zij verlangde naar huis te gaan. Misschien komt er als je oud bent een groot verlangen om naar huis te gaan. Maar dat bedoelt Paulus niet.

Paulus lag niet ziek toen hij het bovenaangehaalde schreef, hij was zo gezond als wat. Hij was nog volop in de arbeid en toch was er het verlangen in zijn hart om het verblijf in het lichaam te verlaten, op Gods tijd, maar het was er toch, want hij wist: hier ben ik een vreemde.

Het is niet altijd even gemakkelijk om dat zo te beleven en het spreekt ook niet van zelf, dat ieder christen zo leeft. Want de consequenties voor het dagelijks leven overzien we niet altijd.

Laten we maar eens lezen in Fil. 3:17-21. Paulus heeft gehuild, dat staat er duidelijk: *“Wees allen mijn navolgers, en ziet op hen, die evenzo wandelen, gelijk gij ons tot voorbeeld hebt. Want velen wandelen (die velen waren christenen en geen ongelovige heidenen, maar mensen die tot geloof gekomen waren) ik heb het u dikwijls van hen gezegd, maar nu zeg ik het wenende, als vijanden van het kruis van Christus, hun einde is verderf. Hun god is de buik, hun eer stellen ze in schande, zij zijn aards gezind. Want wij zijn burgers van een rijk in de hemelen, waaruit wij ook de Here Jezus als Verlosser verwachten, die ons vernederd lichaam zal veranderen, zodat het aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt naar de kracht, waarmee Hij ook alle dingen aan Zich kan onderwerpen.*

Ziet u de tegenstelling? Paulus zegt hier van *“die velen”* nogal lelijke dingen: ze zijn vijanden van het kruis. Het was niet zo, dat ze zeiden: we willen helemaal niet meer geloven in het kruis waar de Here Jezus onze zonden gedragen heeft, dat wisten ze, en toch waren ze vijanden van het kruis van Christus.

Hoe kon dat? Ze maakten van hun buik hun god, dat wil zeggen: ze zorgden ervoor dat ze het er flink van namen. Het woord *“buik”* betekent hier niet, dat ze veel aten en dronken, maar dat ze het leven ten volle in zich opzogen, ze wilden ervan genieten.

Er staat, dat ze *“aards gezind”* waren. *“Zoek de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn”* schrijft Paulus in Col. 3:1. *“Hun einde is verderf”*. Wat is verderf? Kan een kind van God verloren gaan? Nee, het is verderf aan hun lichaam, verderf aan hun geestelijk leven. Ze worden gered als door vuur heen, dat is vandaag nog zo. God kent gelukkig degenen, die de Zijnen zijn.

In een groot huis, zegt Paulus in 2 Tim. 2:20 zijn vele voorwerpen, sommige ter ere, sommige ter onere. *“Als ge u van deze gereinigt hebt, dan zult ge een vat ter ere zijn”*. En nu het andere: wij zijn burgers van een rijk in de hemelen. Ja, we zijn ook burgers van Nederland en daar willen we netjes onze plicht doen; we betalen belasting, maar ons werkelijke vaderland is niet meer Nederland, maar het is het rijk in de hemelen. Daardoor zijn we hier vreemdelingen en bijwoners geworden.

Daarom stoot de wereld ons uit. De grootste vreemdeling hier op aarde was de Here Jezus, de vreemdeling uit Galilea, en daarom heeft de aarde Hem als het ware weggedrukt, uitgespuwd. De aarde moest Hem niet meer, maar zei: *“kruisigt Hem, want zo'n koning willen we niet”!*

Wij zijn één met de Here Jezus geworden, dus zijn wij ook vreemdelingen. Dat is de positie, die God ons openbaart, waardoor we weten, dat de basis van ons leven, de inhoud van ons leven, niet de aarde maar de hemel is.

We kunnen het hier nog zo goed hebben, maar het wordt nooit volkomen vrede, het wordt nooit volkomen geluk. Ons geluk ligt daar waar Jezus is, aan de rechterhand Gods. Er zijn vele N.T. voorbeelden van, b.v. in 1 Cor. 5:4.

Het gaat daar over een man, die een zonde deed, die zelfs bij de heidenen niet voorkwam: Hij had omgang met de vrouw van zijn vader. Wat zegt de Schrift daarvan: *“Wanneer wij dan vergaderd zijn, gij Corinthiers en mijn geest (van Paulus) met de kracht van onze Here Jezus, dan leveren wij in de naam van de Here Jezus, die man over aan de satan tot verderf van zijn vlees, opdat zijn geest behouden wordt in de dag des Heren”*.

Deze man was geen vreemdeling op aarde, hij nam het er van en greep waar hij grijpen kon, tot verderf van zijn vlees, dat betekent: dat hij aan de satan overgegeven was, zodat zijn lichaam ziek en de dood tegemoet ging. Het was een zonde tot de dood.

Johannes zegt in 1 Joh. 3:15 . *“Bid voor iemand, voor een broeder, als gij die ziet zondigen, maar als hij een zonde tot de dood gedaan heeft, dan moet gij niet voor hem bidden”.*

Weet u wat een zonde tot de dood is? Dat is een zonde tot verderf van het vlees. Annanias en Sapphira waren wedergeboren mensen, maar ze begingen, door te liegen tegen de Heilige Geest, een zonde tot de dood, tot de lichamelijke dood, en ze stierven. Het was uit met hun getuigenis in deze wereld. Dat was met de man in Corinthe ook zo.

Daarom zegt Paulus ook: *“ze zijn aards gezind, hun einde is verderf”.* Niet *“het verderf”*, maar *“verderf”*.

Nog een ander voorbeeld in dit verband lezen we in 1 Cor. 3:10: *“Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een kundig bouwmeester het fundament gelegd, waarop een ander voortbouwt, maar een ieder ziet wel toe hoe hij daarop bouwt, want een ander fundament dan dat daar ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen. Is er iemand, die op het fundament bouwt met goud, zilver, kostbaar gesteente, hout, hooi, of stro, ieders werk zal aan het licht komen, want de dag zal het doen blijken, omdat Hij met vuur verschijnt en hoedanig ieders werk is, dat zal het vuur uitmaken. Indien het werk, dat hij erop gebouwd heeft, standhoudt dan zal hij loon ontvangen, maar indien iemands werk verbrandt, dan zal hij schade lijden, doch hijzelf zal gered worden als door vuur heen”.*

Ik hoop, dat wij allen niet *“als door vuur heen”* gered worden, ik hoop dat we allen, zoals Paulus het ergens zegt *“een ruime ingang zullen hebben in het eeuwig koninkrijk van onze Here Jezus Christus”*. Toch zullen er christenen zijn, die als door vuur heen gered worden. Een heel merkwaardig voorbeeld daarvan vinden we in het O.T. In de lijst van geloofsgetuigen in Hebr. 11, werd een naam niet genoemd, hoewel hij uit Ur der Chaldeeën mee getrokken was naar het beloofde land.

Laten we samen lezen Gen. 13:1-15. *“En Abram trok uit Egypte naar het Zuiderland, hij en zijn vrouw en al wat hij bezat, en Lot met hem. Abram nu was zeer rijk aan vee, aan zilver en aan goud. En hij ging van de ene pleisterplaats naar de andere, uit het Zuiderland tot bij Betel, de plaats, waar zijn tent in het eerst gestaan had, tussen Betel en Ai, naar de plaats van het altaar, dat hij daar vroeger gemaakt had, en Abram riep daar de naam des Heren aan. En ook Lot, die met Abram mede ging, had schapen en runderen en tenten.*

Maar het land liet niet toe, dat zij tezamen bleven wonen, want hun have was talrijk, zodat zij niet tezamen konden wonen. Daardoor ontstond er twist tussen de herders van Abrams vee en de herders van Lots vee. De Kanaänieten nu en de Perizzieten woonden toen in het land. Dus zeide Abram tot Lot: Laat er toch geen twist zijn tussen mij en u, en tussen mijn herders en uw herders, want wij zijn mannen broeders. Licht het gehele land niet voor u open? Scheid u toch van mij af; hetzij naar links, dan ga ik rechts, hetzij naar rechts, dan ga ik links. Toen sloeg Lot zijn ogen op en zag, dat de gehele streek van de Jordaan rijk aan water was; voordat de Here Sodom en Gomorra verwoest had, was zij tot Soar toe als de hof des Heren, als het land Egypte.

Dus koos Lot voor zich de gehele streek van de Jordaan, en Lot brak op naar het oosten; en zij scheidten van elkander. Abram bleef wonen in het land Kanaän en Lot vestigde zich in de steden van de Streek, en sloeg zijn tenten op tot bij Sodom. De mannen van Sodom nu waren zeer slecht en zondig tegenover de Here. En de Here zeide tot Abram, nadat Lot zich van hem gescheiden had: Sla toch uw ogen op, en zie van de plaats, waar gij zijt, naar het noorden, zuiden, oosten en westen, want het gehele land, dat gij ziet, zal Ik u en uw nageslacht voor altoos geven”.

Er staan twee mannen naast elkaar op een heuveltop, zodat ze het gehele land konden overzien, een oom Abram en een neef Lot. Hoe was Lot eigenlijk daar gekomen? Wel, al in Ur, toen Abram een roeping kreeg, voelde Lot zich daartoe aangetrokken. Hij hield van zijn oom, die iets had waar zijn hart ook naar uitging, en hij reisde mee naar Garan met Theran de vader van Abram.

Toen Theran gestorven was, kreeg Abram opnieuw die roeping: *“nu moet je verder gaan Abram en je niet meer laten tegenhouden, nu moet je doorgaan naar het land, dat Ik je tonen zal”*. Abram is verder gegaan en Lot trok met hem mee, hij heeft een lange tijd met Abram in dat beloofde land gezwoven.

Hij heeft gezien dat Abram daar een altaar maakte en daar neerknielde, dat Abram als het ware zei: O, Here, in plaats van dat hier op het altaar, had ik daar eigenlijk moeten liggen. Maar ik dank U zo, dat u mij in het leven houdt, dat U mij lief heeft, dat ik een vriend van U mag zijn.

Lot is daar bij geweest, hij heeft dat allemaal mee gemaakt. We zouden kunnen zeggen, Lot was een echte christen.

Dat bewijst Gods Woord ook in 2 Petr. 2:6. *“en de steden Sodom en Gomorra tot as verbrand tot omkering gedoemd en ten voorbeeld gesteld voor hen die goddeloos zouden leven. Maar de rechtvaardige Lot, die zwaar te lijden had onder de losbandige wandel van die goddelozen, heeft God behouden.*

Want deze rechtvaardige heeft onder hen wonende dag aan dag zijn rechtvaardige ziel gekweld door het zien en horen van hun tegen alle wet ingaande werken. Dan weet de Here de godvruchtige uit de verzoeking te verlossen en de onrechtvaardige te bewaren, om hen op de dag des oordeels te straffen“.

Ziet u wel, dat de Bijbel heel duidelijk onderscheid maakt tussen de rechtvaardige Lot en de goddeloze inwoners van Sodom! En toch was Lot een heel eind afgedwaald, in plaats van een vreemdeling en bijwoner te zijn, werd hij gemeenteraadslid in Sodom (ging hij in de politiek), want er staat n.l. hij zat in de poort en daar zaten de mannen die de leiding hadden in de stad.

U weet hoe het gegaan is: toen die twee engelen daar kwamen bemerkte Lot meteen, dat hij anders tegenover hen stond dan de andere mensen. Hij nam ze mee in huis, waarop de anderen zeer kwaad werden. Dan bemerk je ineens, dat Lot toch een vreemdeling was, maar dat moesten die goddelozen hem duidelijk maken, want hij was het zelf vergeten.

Het kan vandaag ook ons als christenen overkomen, dat we hier of daar op een punt van ons leven vergeten, dat we hier vreemdelingen zijn. Lot moest bevrijd worden uit Sodom, want Abram had n.l. voorbede gedaan voor de rechtvaardigen in Sodom; eerst voor vijftig, en de Here zei, dan zal ik Sodom niet verderven; Abram bad voor veertig, en de Here zei: nee, dan zal ik Sodom niet verderven, daarna voor dertig tot aan tien. Er zijn dus niet veel rechtvaardigen geweest.

De Here ging tenslotte weg, maar Hij vergat die rechtvaardigen niet. En Hij vergeet ze vandaag ook niet. Ook al zijn ze in Sodom terecht gekomen, door eigen schuld, doordat ze niet beseften (en dat ook niet wilden) vreemdelingen te zijn op aarde.

We zien dus, dat het verschil er eigenlijk niet in ligt of je wedergeboren bent of niet. Lot was, wat we vandaag zouden noemen een wedergeborene, evenals Abram. En die *“velen”* uit Filp. 3:18 waren ook wedergeboren mensen. Zo zijn er vele voorbeelden.

Het principiële verschil ligt niet in de wedergeboorte, maar in de verhouding tot het kruis van de Here Jezus Christus. Daarom zegt Paulus ook, dat ze vijanden van het kruis van de Here Jezus Christus waren.

Nu zal ik u laten zien, wat dat kruis in ons leven betekent. Wij zouden b.v. zeggen: die man heeft een zwaar kruis, hij heeft een kind verloren en nu is zijn vrouw ziek, of iets van dien aard, m.a.w. ieder huis heeft zijn kruis. Maar dat woord is in deze zin absoluut onBijbels gebruikt.

De Bijbel zegt wel dat we lijden, maar zodra het woord *“kruis”* in de Bijbel gebruikt wordt, dan betekent dat niet een moeilijkheid in je leven, maar het betekent *“dood”*. Als je een vijand bent van het kruis van Christus, dan heb je eigenlijk geen zin in om als een mede gekruisigde met Christus dit te aanvaarden; dus dat je eigenlijk niet meer bestaat.

Discipel is leerling, volgeling. En dat kruis komt nu te staan tussen de wereld en ons.

Paulus zegt in Gal 6:14. *“Ik moge bewaard blijven in iets anders te roemen dan in het kruis van onze Here Jezus Christus, door Wie de wereld mij gekruisigd is en ik der wereld“.*

Tussen de wereld en mij staat het kruis, d.w.z. daar staat mijn dood. Ik ben niet meer van deze wereld, ik ben een vreemdeling. Dat kruis staat tussen de nieuwe mens en de oude mens in. Paulus zegt in Rom. 6: *“Weet gij niet, dat onze oude mens met Christus gekruisigd is?”*

De meeste van ons zien dat kruis - en dat is ook van groot belang - als een plaats waar al onze zonden uitgedelgd zijn. Prijs de Heer!

God denkt er nooit meer aan, niet de zonden die ik gedaan heb vanaf mijn geboorte en mijn bekering, nee de zonden die ik gedaan heb vanaf mijn geboorte tot aan mijn laatste snik, die zijn allemaal door het bloed van de Here Jezus Christus verdwenen voor God. Hij ziet ons onberispelijk voor Zich in Jezus Christus. Is dat niet heerlijk!

Als je dat laat doorklinken in je hart, dan kan je de hele dag wel zingen. Dat geldt voor ieder kind van God, die de Here Jezus als zijn persoonlijke Verlosser heeft aangenomen. Daarom is dat kruis zo heerlijk en zeggen we vaak: Laten we knielen voor dat kruis.

Maar Christus kruis - mijn graf -, Christus opstanding - mijn opstanding, dat is de werking van de Heilige Geest in ons leven, waardoor we vrij worden en het tegelijk moeilijk krijgen. Alleen daardoor ontstaat het lijden om Christus wil in dit leven.

Paulus zegt: *“Gij hebt de genade gekregen om niet alleen te geloven in de Here Jezus, maar ook voor Hem te lijden”*. Wat is lijden eigenlijk? Lijden is iets, waar we geen van allen naar verlangen.

Dat is ook niet nodig, want het komt van zelf als we in de Heer blijven. Het kan in onze werkring gebeuren, en ook thuis, of met familie, omdat we in Christus blijven. Je denkt dan niet precies gelijk over de dingen, waardoor je moeilijkheden krijgt, er woorden over krijgt, een zekere afstand voelt.

Mede christenen, die Hem niet helemaal aanvaardden, niet om Hemzelf, maar om wat Hij predikte over het kruis, zijn eigenlijk het grootste struikelblok. Zij worden daardoor vijanden van het kruis van Christus. Zij laten niet toe, dat het kruis in hun leven die plaats inneemt, die Christus daarvoor bedoelde.

Maar zodra dat wel het geval is krijgen we een heel ander leven, waarvan Paulus zegt in Gal.2:20. *“Ik ben met Christus gekruisigd en niet meer ik leef maar Christus leeft in mij, en wat ik nu nog leef, dat leef ik door de Zoon van God”*.

Dat is het nieuwe leven, en dat is zo vreemd in de wereld, dat, zodra de duivel het merkt, hij zijn geesten er op af stuurt en probeert om dat nieuwe leven te beperken. Dat heeft hij gedaan met de Here Jezus en het is uitgelopen op de dood.

Hij probeert het met de gelovigen in b.v. Rusland en het loopt uit op strafkampen en psychiatrische inrichtingen. Tussen mij en de nieuwe mens en het aardse, staat het kruis van de Here Jezus Christus en daardoor ben ik niet aartsgezind, maar hemelsgezind; waar mijn schat is, is mijn hart en wij begeren meer ons lichaam te verlaten en bij de Heer te zijn. Dat doet het kruis.

Tussen mij en de zonden staat het kruis van de Here Jezus Christus, en daardoor ben ik vrij van de macht der zonde, al ik in Hem blijf. Eigenlijk is het zo, dat wat de Bijbel noemt *“blijven in Christus”*, hetzelfde betekent als *“blijven in het kruis van Christus”*, want dan blijven we ook in de opstanding van Christus.

In 1 Joh. 2:6 staat: *“Wie zegt, dat hij in Hem blijft, moet also wandelen gelijk Hij gewandeld heeft”*. De Here Jezus heeft hier gewandeld als iemand die onafhankelijk was van de aardse omstandigheden, die alleen geconcentreerd was op de hemelse werkelijkheid van de Vader, en daarom zei: *“Ik kan van mijzelf niets doen: wat Ik de Vader zie doen, dat doe Ik”*.

Zo vrij was de Here Jezus en tegelijk zo totaal gebonden in een liefdesband met de Vader. Met ons is dat niet anders als wij in Christus zijn: wij moeten wandelen gelijk Hij gewandeld heeft.

Nu een paar praktische voorbeelden, eerst uit het N.T. en dan straks in ons eigen leven. Het gaat over recht zoeken bij ongelovigen in 1 Cor. 6:6. *“Zoekt nu de ene broeder recht tegen de andere en dat bij de ongelovigen”*.

Twee broeders hebben een zakelijk geschil en ze gaan naar de rechter voor een kort geding. Paulus zegt: “hoe krijgen jullie het in je hoofd, jullie zijn toch niet meer van deze aarde, jullie zijn toch hemelburgers?”

In zijn eigen woorden: “Maar dan is de zaak voor u reeds geheel verloren, dat gij tegen elkander rechtszaken hebt. Waarom lijdt gij niet liever onrecht?”

Denkt u even aan Abram en Lot naast elkaar: Lot zegt: ik ga daar heen, die dorre bergen hier moet u maar voor uzelf nemen. En wat zegt Abram? “Beste jongen, God zorgt voor mij, ik kies niet. God kiest voor mij! Doen wij dat ook of kiezen we zelf?”

Ik wil u zeggen, dat ik vaak geneigd ben om zelf te kiezen, maar dat God me dan weer terugroept. Ik moet dan mijn hoofd buigen en zeggen: “Heer u hebt gelijk, ik had een mooi plannetje, maar ik heb niet eens gevraagd wat Uw plan is”. Zo hebben deze broeders in Corinthe ook gedaan. *“Waarom lijdt gij niet liever onrecht”*? Dat is *“vreemdeling”* zijn, bijwoner zijn.

Er is nog een voorbeeld, dat ons aanspreekt. In 1 Cor. 7 gaat het over het huwelijk, en dan zegt Paulus eigenlijk iets vreemds in vers 29: *“Dit bedoel ik broeders, de tijd is kort, tenslotte, laten zij, die een vrouw hebben, zijn als zonder vrouw, die wenen als weenden zij niet, die blij zijn als waren ze niet blij, die kopen als zouden ze er niets van behouden, die van de wereld gebruik maken al zouden zij haar niet ten einde toe gebruiken. Want het uiterlijk van deze wereld is bezig te verdwijnen”*.

Als je zoiets overdenkt, kom je in de praktijk wel een beetje in de problemen, vindt u niet? Velen zijn gelukkig getrouwd en nu staat er, dat zij die een vrouw hebben, zouden zijn als zonder vrouw. Wat wil Paulus daarmee zeggen?

Ik ken een zuster, die haar man verloor, beiden kenden ze de Heer, ze hadden geen kinderen. Vijf jaar na de dood van haar man treurde ze nog altijd om hem, ze ging naar het kerkhof, ze voelde zich wees, ze wist de weg niet meer, want ze was haar man kwijt en ze hing nog met haar ganse hart aan hem, hij was bijna haar afgod geworden! Dan ben je als christen niet mede gekruisigd met Christus, ja, je bent er wel, maar je beleeft het niet.

Er staat ook: *“Die wenen alsof ze niet wenen”*. Het moet nooit zo diep gaan. Paulus zegt: *“opdat gij niet bedroefd zijt gelijk degenen die geen hoop hebben”*. Kinderen Gods zijn ook bedroefd, maar niet zo bedroefd als degenen die geen hoop hebben.

Het kan gebeuren, dat je soms een kind verliest, of je vrouw of je man, dan huilen we wel, maar niet zo hard grondig, dat je er kapot van bent. Want we hebben Jezus nog en Hij houdt ons staande.

Er staat nog iets: *“blij zijn (feestvieren) alsof ge niet blij bent”*, er niet in op gaan, want het is maar heel betrekkelijk en heel voorlopig. Ik heb n.l. al feest in de Here Jezus!

Een beetje moeilijker is: *“kopen als zouden we niet behouden”*. Stel voor, dat u dolgraag iets wilt hebben, b.v. een piano, of een auto, u hebt er voor gespaard en kunt eindelijk dat ding kopen, en daar bent u dan zo blij mee, en dat mag ook best, maar toch moet u zeggen: “Heer, die piano of die auto is niet van mij”. Zo is het: alles wat we bezitten als niet bezittende.

Vreemdelingen. Het is moeilijk, met al die mooie dingen om je heen, een fijn huis, mooie meubels, contact met iedereen door je telefoon, enz.. Dat “tele” betekent ver, de afstand die altijd zo ver was komt zo dicht naar ons toe.

Als er vandaag iets in Australië gebeurt, zien we het direct op het scherm. Wat kunnen we genieten 'als niet bezittende'. Maar; bij ons staat het kruis ertussen, en anders gaan we naar de Heer toe en zeggen, Here het kruis staat er niet tussen, wilt u mij vergeven?

Er komt nog iets bij: *"de wereld gebruikende"* (eigenlijk als niet ten volle gebruikende) als niet voor jezelf gebruikende, het in bezit nemen, want als dat wel gebeurt, gaat de luchtballon niet omhoog omdat de touwen met de aarde nog niet los zijn.

Daarom schrijft Johannes in zijn eerste brief: *"Kinderkens blijft in Hem, opdat als Hij komt gij niet beschaamd staat maar vrijmoedigheid hebt"*. Dat is het verschil! Is het eigenlijk niet wonderbaar, dat de Heer ons nu alvast zegt, dat Hij spoedig komt? Er is een lied: "Bereid mij Heer om voor uw troon te staan".

Als ik wedergeboren ben door de Here Jezus, als ik Zijn eigendom ben, dan ben ik bereid om voor Gods troon te staan. En toch ben je soms niet bereid, omdat je te weinig vreemdeling geweest bent en bijwoner hier op aarde.

Wat doen we met dit woord van de Here? We gaan ermee naar Hem toe en zeggen: "Here, ik stel mij voor uw aangezicht, en waar ik niet echt op het rijk van de hemel ingesteld ben, waar ik nog echt een twijfelaar ben, Heer openbaar het mij".

Of, zoals de Psalmist het zegt: *"Heer, doorgrond mij en zie of ik niet op een schadelijke weg ben en leid mij op de eeuwige weg"*.

Amen.

